

**ŘIDIČ SANITKY,
JOHNNY DEPP
A TAJEMSTVÍ
KRABICE
S CEREÁLIEMI
B. J. NOVAK**

POVÍDKY A JINÉ POVÍDKY

KNIHA ZLIN

Řidič sanitky, Johnny Depp a tajemství krabice s cereáliemi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

B. J. Novak
Řidič sanitky, Johnny Depp
a tajemství krabice s cereáliemi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

fleet

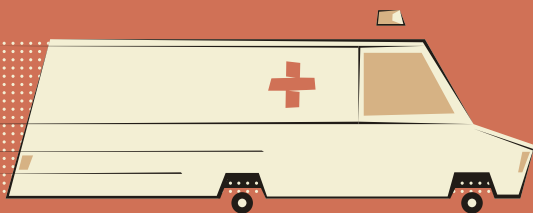
**ŘIDIČ SANITKY,
JOHNNY DEPP
A TAJEMSTVÍ
KRABICE
S CEREÁLIEMI**

B. J. NOVAK

POVÍDKY A JINÉ POVÍDKY

Čtenářům

Odveta

Po sportovní potupě neslýchaných rozměrů – prohře se suchozemskou želvou v běžeckém závodě tak šokujícím, až poraženého jeho trýznitelé začali popichovat, že takový neúspěch nejenže se navždy zapíše do knih rekordů, ale přesáhne hranice sportu a generace dětí ze všech koutů světa se o něm budou učit z čítanek a pohádek na dobrou noc a že za stovky let se ty, které v životě neslyšely o „suchozemské“ želvě, právě díky příběhu o onom závodě dozvědí, že jde v podstatě jen o zvláštní druh obyčejné želvy – zajíc zcela pochopitelně na dlouho upadl do hluboké deprese a začal pochybovat sám o sobě.

Nejprve přibral, potom zhubl. Dal se na jednu víru, načež ji vyměnil za jinou, méně specifickou. Začal cvičit jógu, usmyslel si, že přečte všechny velké romány světa, a za tím účelem nějakou dobu nevycházel z nory. Pak začal cestovat a nakonec dobrovolničil. Každá z těch činností zající pomáhala zapomenout, tedy alespoň ze začátku. Žádná mu však nepomohla natrvalo. Po čase si zajíc uvědomil to, co hluboko v nitru věděl už od začátku: bude muset želvu vyzvat k odvetnému závodu.

„Ne,“ zněla odpověď, která přišla od jejího mluvčího. „Želva si nepřeje vracet se k minulosti, chce se soustředit na budoucnost. Je teď plně vytížena sérií přednášek pro širokou veřejnost a dobročinnými aktivitami v rámci nadace Pomalu, ale jistě, jejichž prostřednictvím vede mladou generaci k vytrvalosti a zápalu pro věc.“

Zajíce arogantní, svatouškovský tón želviny odpovědi pořádně vytočil. „*Vede mladou generaci k vytrvalosti a zápalu pro věc?*“ Copak už všichni dočista zapomněli, že on si během závodu šestkrát zdřímł (!) – což by nepochybně zaručilo vítězství komukoliv – koni, psu, žížale i listu, kdyby zrovna vítr foukal správným směrem –, komukoliv, kdo by měl dost štěstí na to, aby se zajícem změřil síly během oné již navždy ztracené vrcholné etapy jeho kariéry, kdy se choval tak lehkovážně a nemyslel na budoucnost, během té nezáviděníhodné části jeho života, která ho doháněla k šílenství a za niž se celou tu dobu marně snažil si odpustit? Jak si kdokoliv mohl myslet, že s tím ta želva měla něco společného? Podružnou okolností závodu, o níž věděla jen hrstka fanatických nadšenců (kterých se však stále našel dostatek), byla skutečnost, že na želvině noze po celé klání seděl přísátý komár. Zasloužil si snad i on být oslavován jako hrdina, který se ohání nesmyslnými postřehy a absurdními poučkami typu „není třeba dřít, stačí štěstí mít“? Nebo „drž se nohy želví, ušetříš si nervy“?

Kdepak – ponaučení, které z tohoto příběhu plyne, se želvou nemá společného vůbec nic, pomyslel si zajíc, zato se zajícem má společného všechno. Jak se jen mohl nechat tolik unést výjimečnými stránkami svého talentu a zanedbat ty obyčejnější, na kterých, shodou okolností, záleželo víc – vlastnosti, jakými jsou upřímná snaha, pokora a pocit hrdosti dost silný na to, aby vás poháněl kupředu, ale zcela nepohltil. Tohle všechno už teď zajíc věděl.

Teď. Když už bylo příliš pozdě.

Nebo nebylo? Jak že znělo to ponaučení? Pomalu, ale jistě?

Zajíc začal znovu běhat. Běhal každý den, přestože neměl naplánovaný žádný závod. Každé ráno uběhl kilometr, pak dva a potom deset.

Zanedlouho ke svým tréninkům přidal i odpolední kolečko – běhal pomaleji a s jiným záměrem. Dával si záležet, aby po cestě krátce promluvil s každým, koho potkal. „Ach jo, hrozně bych si chtěl se želvou znova zazávodit. Myslíte, že by se na ten závod někdo rád podíval?“ Pak nad celou věcí mávl tlapou a rozběhl se k někomu jinému. „Poslyšte, jak myslíte, že by to dopadlo, kdybych se želvou závodil znova? Vyhrál bych? Nebo by mě zase dohnala vlastní pýcha?“ Nato vždycky pokrčil rameny a v poklidu, jako by dával najevo nezájem, opět odběhl.

Vidina odvetného závodu mezi želvou a zajícem pomalu, ale jistě vzbudila nadšené očekávání. Za nějaký čas už nikdo nemluvil o ničem jiném, a nakonec se dotazům na odvetu nevyhnula ani želva.

„Ne,“ trvala si na svém, jenže tentokrát její odmítnutí vedlo jen k dalším otázkám. „Ne“ teď, nebo nikdy? Přistoupí vůbec někdy na další závod proti zajíci? Pokud ano, kdy a za jakých podmínek? Pokud ne, proč? Nemohla by to aspoň zvážit?

Ne, opakovala želva. Nikdy. Dotazy neustávaly a želva dál odmítala, až to nakonec všichni vzdali a ptát se přestali. A právě tehdy posmutnělá želva, ještě stále vyvedená z míry vší tou pozorností, které se jí dostalo a o niž následně přišla, bez rozmyslu řekla: Dobře, přijímám a vsadím se, že zajíce znovu porazím. Tak.

Zajíc mě nikdy neporazil, pomyslela si želva. Moje dosavadní skóre je 1:0, takže mě vlastně v závodech neporazil ještě nikdo! Jak se vyhrávají závody? Pomalu, ale jistě. Neříká se to tak snad? A vůbec, to já jsem přišla s touhle filozofií. Vypadá to dobře. Bude to fajn. Jednou to mohla být šťastná náhoda. Podruhé už nikdo nezapochybuje.

Závod se měl konat deset dní nato. Želva se na něj začala připravovat již osvědčeným způsobem, tedy téměř nijak:

dopřávala si běžnou stravu a sem tam si vyšla na procházku. Troška toho, špetka tamtoho. Nechtěla to přehnat. Prostě to bude brát pomalu, ale jistě.

Zajíc trénoval usilovněji než kdokoliv před ním. Běhal patnáct kilometrů ráno a dalších patnáct odpoledne. Sledoval nahrávky svých starých závodů. V noci spal osm hodin, což je u zajíce nevídaná věc, přičemž strop nad postelí měl polepený těmi posměšnými, jedovatými poznámkami, kterými ho ostatní častovali celá ta dlouhá léta po tom, co mu onen legendární závod zničil život.

V den závodu se na startovní čáře želva se zajícem potkali poprvé po pěti letech a před očima přítomných spolu prohodili několik slov tak, aby je nikdo neslyšel.

„Zlom vaz, zajíci,“ popřála soupeři želva svým obvyklým nenuceným tónem. „Týjo! Víš, co je zvláštní – udělej to ještě jednou – jo, z tohohle úhlu vypadáš jako kachna. A teď znova jako zajíc. To je fakt zvláštní. No nic, zlom vaz, zajíci!“

„I ty zlom vaz, želvo,“ zašeptal zajíc a naklonil se blíž. „A jen abys věděla – to, co ti teď povím, nikdo neví, a jestli to někomu řekneš, popřu to –, já vlastně nejsem zajíc. Jsem králík.“

Byla to lež. Zajíc chtěl se želvou jenom vyjebat.

„Na značky, připravit, START!“

Zazněl hlasitý výstřel a želva i zajíc vyběhli ze startovní čáry.

V celé historii závodění – sportovního či nesportovního, lidského či zvířecího, smyšleného či skutečného – nikdo svému soupeři nenakopal zadek tak grandiózně, jako ho zajíc to odpoledne nakopal tý podělaný zmrzdelvě.

Během pouhých pár vteřin zajíc nabral náskok čítající několik set metrů. Během pár minut už vedl o více než kilometr. Želva se dál pomalu, ale jistě sunula kupředu. Jak však znervózněla z toho, že soupeře ztratila z dohledu, a zmocňovala se jí panika kvůli obavám, kolik škod napáchala na svém odkazu, nabírala rychlost a lezla o něco méně pomalu a méně jistě. Příliš na tom však nezáleželo. Zanedlouho – méně než

dvacet minut po tom, co desetakilometrový závod začal – se na start doneslo, že zajíc nejenže vyhrál, přičemž do cíle doběhl v rekordním čase (svém osobním maximu), ale zároveň stanovil rekordní čas pro všechny zajíce i živočichy z čeledi zajícovitých, a vlastně i pro veškeré savce do deseti kilogramů. Když to zaslechla želva, která se ještě ani nevyplazila ze stínu startovní brány, omdlela. „Mě podrž, teď si pro změnu dává šlofíka ona?! No bezva,“ pokřikovala opodál stojící koza, která to přehnala s ředkvovým vínem.

Ti, kteří neznali všechny okolnosti – kteří neslyšeli o prvním závodu –, nikdy nepochopili, v čem bylo druhé utkání tak významné. „Želva závodila se zajícem a zajíc vyhrál? Aha.“ Protože příběhu nerozuměli, ani ho dál nešířili, a tak nikdy nevešel ve známost. Avšak ti, kteří přihlíželi oběma kláním, chápali, co bylo na této odvetě tak mimořádné: Pomalu, ale jistě se daří, jen než talent a pravda zazáří.

Temná hmota

„A to je na temné hmotě vůbec to nejzáhadnější,“ prohlásil vědec na konci prohlídky planetária. „Tvoří víc než devadesát procent vesmíru, a přitom nikdo netuší, co to ve skutečnosti je!“

Účastníci prohlídky se uchechtli, jen ze zdvořilosti, jako by si říkali: *Páni, to je fakt docela zajímavý!*

Ale já jsem si vědce prohlídnul pořádně, všimnul jsem si toho jeho samolibého úsměvu, který se mu objevil v namyšleném oplácaném obličejí, a hned jsem měl jasno:

Tenhle parchant ví naprosto přesně, co temná hmota je.

„Takže až se dneska večer před spaním podíváte na noční oblohu, snad budete mít lepší představu o tom, co víme – a co nevíme – o našem nesmírně rozlehlém a magickém...“ atakďále atakďále.

Všichni tleskali a průvodce se dál samolibě křenil, jak jsem popisoval před chvilkou, a pak nám zamával na rozloučenou, aniž roztáhl prsty od sebe, jak to tihle tlustí nerdi dělávají. Zatímco se všichni ostatní návštěvníci vydali k autům, já jsem se k vědci nenápadně přitočil s vlastním falešným úsměvem na rtech.

Tuhle hru můžeme hrát oba dva, buřte.

„To byl teda dost zajímavěj výklad,“ začal jsem. „Fakt spousta zajímavostí.“

„Jsem rád, že vás to bavilo!“ usmál se, zase samolibě.

„Jo jo, moc,“ zalhal jsem. „Vlastně bych se vás rád zeptal na něco ohledně Saturnu.“ Máchnul jsem rukou směrem k neosvětlenému koutu na konci chodby.

„Samozřejmě,“ on na to, pořád se usmíval a moje gesto přešel bez povšimnutí. „Co byste chtěl vědět?“

„Támhle na druhý straně,“ řekl jsem té bečce sádla a ukazoval do tmavého kouta. „Za tím věšákem na kabáty. Je tam dioráma Saturnu a myslím, že je celý špatně. Ty prstence a tak. Pojdte se mnou, rád bych znal názor odborníka.“

„Nemyslím si, že by Saturnu přidělali prstence špatně,“ zamyslel se. „Aha, vy myslíte tu malbu na stěně u vchodu? Tu pro prcky?“

„Jo, tu,“ přikývl jsem.

Vydali jsme se směrem k Saturnu, a jakmile jsme tam došli, popadl jsem ho za šňůrku s jeho průkazkou průvodce, omotal mu ji kolem krku a pořádně ho přidusil.

„Co je to temná hmota?“ zeptal jsem se. „Co je to?“

„Nevím,“ zachroptěl. „Nikdo to neví.“

Utáhl jsem šňůrku ještě pevněji.

„*Umíme akorát změřit její vlivy,*“ sípal. „*Víme jen, co temná hmota není.*“

„No tak se na to podívej z druhý strany, pitomče! Když víš, co to není, musíš vědět, co to je, ne?“

Přiškrtil jsem ho ještě o trochu víc a druhou rukou jsem ho začal laškovně, až perverzně štípat všude možně. Nic, co by mu vyloženě ublížilo. Chtěl jsem mu jen nahnat strach, aby mu vrtalo hlavou, co jsem sakra zač a čeho všeho jsem ještě schopný.

„Dobře,“ zašeptal. „*Fajn, vím, co to je.*“

Tak je hodnej. Trochu jsem šňůrku povolil.

„Jestli na mě něco zkoušíš, tak přísahám, že se jednoho dne vrátím a zabiju tě,“ řekl jsem. Byly to plané výhrůžky. Nechtěl jsem ho zabít a jít kvůli tomu sedět na doživotí. Hrozně mě to zajímalo, ale až tak moc zas ne. A navíc, kdybych ho zabil, nikdy bych tajemství temné hmoty neodhalil a to by mě děsně žralo. Devadesát procent vesmíru, a my nemáme ani tušení, co to je? Jak potom můžeme tak klidně spát? Když o tom tak přemýšlím, možná mě to nakonec zajímalo fakt dost.

„Pojďme do mojí kanceláře,“ odpověděl. „Nahore mám místnost, kde pracuju na svojí disertaci. Ještě jsem o tom nikomu neřekl, protože nechci, aby mi někdo tenhle objev vyfouknul.“

Odpřisáhl jsem mu, že nic ukrást neplánuju, a on se přesunul do vedlejší chodby ke dveřím s malou, matně zlatou klikou. „Po schodišti nahoru, pojdte za mnou,“ řekl. Vydal jsem se za ním, ale zrovna schodiště to teda nebylo – jenom pár schodů, zhruba tolik, co se dává před vchod do knihovny, aby působil okázale. Možná to tomuhle ňoumovi připadalo jako schodiště normální velikosti.

Nad schody se nacházela malá místnost bez oken, nebyly tam žádné dekorace nebo tak něco, ani plakát Měsíce, jenom dva psací stoly, na kterých se mezi obrazovkami počítačů povalovaly papíry, prázdné kelímky a zmačkané obaly od jídla. Nejdřív jsem z toho byl zklamaný. Pak jsem si ale uvědomil, že takhle se pozná seriózní pracoviště – je jen pro vědce a pro lidi, jako jsem já. „Tamhle sedává můj kolega,“ ukázal na stůl na opačné straně. „Dneska ale nepřijde. Věnuje se kosmickému záření. Dostal se do slepé uličky, ale ještě o tom neví, cha.“

Vědec za námi zavřel dveře. Všiml jsem si, že už nevypadá vyděšeně. Spíš docela šťastně, řekl bych. Očima těkal po místnosti a začal přešlapovat na místě, ale spíš to bylo něco mezi přešlapováním a pouhým přenášením váhy z jedné nohy na druhou. Vypadal u toho vlastně docela roztomile. Dokázal bych si představit, že jsem jeho máma a mám ho moc rád, jestli mě chápete.

„Tak fajn,“ začal. „Fajn. Co je to temná hmota, víme jen podle gravitačních polí ostatních objektů, to je jasné? Oukej. Víme taky, že galaxie mají různé hmotnosti podle toho, kolik světla vyzařují. A už tady byly pokusy změřit tato záření pomocí různých... anebo takhle... počkat. Zkusím to jinak. Všichni víme, co jsou to černé díry, že jo? I když... Tohle není úplně nejlepší... moment. Možná... dobře.“

Jak tak střídavě mluvil a mlčel, mluvil a mlčel, nebyl jsem si jistý, kdy mám bedlivě poslouchat a kdy ho mám nechat žvatlat a svému mozku dopřát přestávku, aby mohl lépe vnímat ty podstatné části.

A pak, zrovna uprostřed něčeho, co znělo důležitě, mi v kapse začal zvonit mobil.

„Moment,“ přerušil jsem ho.

„Jistě,“ zadrmlolil.

„Jenom vypnu zvuk,“ vysvětloval jsem. „Ani se nepodívám, kdo to je.“

Telefon jsem vyndal, abych vypnul zvuk, ale vzít do ruky vyzvánějící mobil a nepodívat se, kdo píše, je téměř nadlidský úkol a taky mi došlo, že pokud se nepodívám, bude mě to rozptylovat ještě víc, protože na to budu pořád myslet, jenže zároveň jsem musel veškerou pozornost věnovat tomu vědci. Takže jsem se podíval.

To byste neuhodli: všichni kamarádi, kterých jsem se předtím ptal, jestli nechtějí jít do planetária se mnou – najednou je to všechny děsně zajímalo. „*Pořád to platí?*“ „*Čus, kámo, zrovna vstávám.*“ „*To zní dobře, kdy?*“ Lenoši! Pozdě, pánové, už jsem tu víc jak hodinu. To snad není možný, říkal jsem si. Copak těm idiotům nedochází, kolik zajímavých věcí je na světě k vidění pro ty, co vstávaj v normální hodinu jako každý normální člověk?

Zasunul jsem mobil zpátky do kapsy.

„Pardon,“ omluvil jsem se.

„Vůbec nic se neděje,“ odvětil. „Tak jo. Co to je kvasar, víte?“

Je známo, že kvasary jsou vlastně dost paradox, jelikož uvolňují obrovské množství energie, i když jsou dostatečně blízko černé díry, aby je pohltila. Je to jasné? Výborně. Tedy...“

Zničehonic mi bleskla hlavou jiná myšlenka a nebyl jsem si jistý, jestli nejsem náhodou paranoidní – ale napadlo mě, že se klidně mohlo stát, že všichni moji kámoši šli včera večer na stejnou akci, aniž mi o tom řekli, a právě proto se vzbudili tak pozdě a odepsali mi všichni ve stejnou chvíli.

„Mhm, ty jo, no teda, to je neuvěřitelný,“ zamumlal jsem, zatímco jsem přemýšlel, jestli bych je měl přestat podezřívát a domluvit se s nima, že se sejdeme pozdějc, nebo jestli bych se měl zdržet veškerého plánování, dokud nenajdu způsob, jak spolehlivě dokázat, že se mnou takhle vyjebali, a i tak bych se s nima stejně pozdějc sešel, jenom abych je poslal do prdele. Fakt jsem ale doufal, že k tomu nedojde, protože jsem se těšil na jejich výrazy, až jim povím, co je to temná hmota a že to nikdo na světě kromě toho vědce a nás neví.

A taky se mi právě ten den zrovna dvakrát nehodilo přijít o všechny kamarády, protože byla neděle a v neděli večer jsem se vždycky bůhvíproč cítil tak trochu opuštěný. Taky se nedělní noci zdály být větrnější – možná by pro to ten vědec mohl mít nějaké vysvětlení. Každopádně šlo o to, že hlavně v neděli večer jsem prostě nechtěl být sám, i když jsem někde v hloubi duše věděl, že by bylo lepší být sám než s kamarády, co si mě nezaslouží.

„Mhm, ty jo, no teda, to je neuvěřitelný,“ opakoval jsem pořád dokola, zatímco jsem se snažil najít nějaké méně drastické řešení, například zjistit, kteří moji kamarádi přemluvili ty ostatní, aby mě nikam nezvali, a kteří akorát podlehli nátlaku skupiny – těm bych případně mohl celou záležitost odpustit, přestože tomu zbytku bych musel říct, že si můžou milionkrát políbit.

Zrovna když jsem se konečně blížil k nějakému závěru, uvědomil jsem si, že vědec už domluvil. Jen tam tak stál a usmíval

se na mě stejně jako předtím, jen už ne tak samolibě, najednou v tom byla jakási něha, a snad i trochu strach, ale divné na tom bylo, že kdybych měl ten úsměv namalovat, namaloval bych ho úplně stejně jako ten samolibý – ale zkrátka jsem nějak poznal, že tenhle je jiný, přestože vypadá stejně. A taky jsem si všimnul, že má zastřené oči. „Vy jste jediný člověk na světě kromě mě, který tohle ví,“ dodal. Po tváři se mu z jednoho oka skutálela slza a pak další z toho druhého. „Nemůžu uvěřit, že už v tom nejsem sám.“

Neměl jsem to srdce mu říct, že se plete a ve skutečnosti v tom pořád sám je, a tak jsem pokýval hlavou, vykročil k němu a potřásl mu rukou – docela hodně, jako bych mu k něčemu blahopřál, a když se to zdálo být málo, položil jsem mu ruce kolem tlustého krku a objal ho. To mi pak začalo připadat možná až moc – podání ruky a objetí dohromady –, tak jsem mu pokynul hlavou, jako bych říkal „tak to by bylo“, a odešel jsem.

Nakonec jsem se večer se svými rádoby kamarády sešel. Představte si, přiznali se, že šli na večírek beze mě, ale vysvětlili mi, že věděli, že nebude stát za nic a že bych si ho neužil, a proto mě nepozvali. Znělo to trochu podezřele, ale už mě unavovalo nad tím přemýšlet, tak jsem se rozhodl nechat to být. Povyprávěl jsem jim o návštěvě planetária a o tom, jak nikdo neví, co je to temná hmota, ani ten vědec, což jim přišlo zajímavý, a pak jsem předváděl, co dělal během prohlídky, což jim přišlo k popukání. Říkal jsem si, jestli to ode mě není ošklivý, protože jsem během toho šišlal, jenže on ve skutečnosti ne, ale tomu se mí kamarádi smáli ze všeho nejvíc, takže kdo ví. Jeden z nich řekl: „Víš ty co, zní jako docela fajn člověk,“ a pak už jsem se necítil tak provinile, protože přesně tak se zdál i mně, když jsem ho parodoval. I když jsem z něj dělal tak trochu trapáka, pořád jsem si myslel, že je vcelku fajn. A přece jen lhal o tom, že nikdo netuší, co je to temná hmota, i když to sám věděl, takže vlastně nebyl žádný svatoušek. A věděl jsem, že se o mém vystoupení nikdy nedozví, takže mu nemůže

nijak ublížit. A pokud se o něm dozví díky nějakému svému vynálezu nebo tak něčemu, doufám, že mi odpustí, stejně jako jsem já odpustil svým přátelům.

Objednali jsme si dvě pizzy, ale jednu z nich spletli, a tak jsme to tomu poslíčkovi dali pořádně sežrat a nakonec jsme je nemuseli zaplatit. Moji kámoši jsou šílenci, ale mám je rád – nevěřili byste, co tomu klukovi udělali, aby ho přesvědčili, že bychom ty pizzy měli dostat zadarmo, ale byla to jenom leg-race, teda aspoň pro nás. Pak jsme se podívali na film, který televize z nějakého důvodu zařadila mezi klasiku, ale byl tak špatný, až jsme se bavili tím, že jsem si z něj dělali srandu. Byl o nějakých saních, jako těch na zimu.

Byl jsem přesvědčený, že ten večer vůbec nebudu schopný usnout, protože jsem nezjistil, co je to temná hmota, ale ukázalo se, že to nebude žádný problém. Spalo se mi dokonce líp než obvykle. Řekl bych, že některé věci je lepší nevědět. Díky tomu je pak svět o něco tajemnější a to je pro nás, lidské bytosti, důležité.

Kvůli Danu Fogelbergovi lidí do nebe nechodí

Devítiletý Tim se naklonil k babičce, ležící na nemocniční posteli. Jemně ji políbil na tvář mezi hadičky, které jí vedly do nosu.

„Mám tě rád, babi,“ řekl Tim. „Slibuju, že k tobě v nebi přijdu na návštěvu.“

Následující den Timova babička zemřela.

Šedesát šest let nato zemřel i Tim.

Když přišel do nebe, ze všeho nejdřív se vydal hledat svou manželku.

Byl velice rozrušený a tak moc dychtil ji najít, že se nedokázal soustředit na nic jiného – na skutečnost, že zemřel, na to, že se nachází v nebi, natožpak na svou babičku.

„Je tady Lynn?“ ptal se každého, koho potkal. „Ano,“ odpovídali mu, ale on se ptát nepřestával. „Je tady Lynn?“ „Ano,“ smáli se, „setkáš se s ní co nevidět!“

A opravdu tam byla. Stála v parku u lavičky, měla na sobě jarní šaty a vypadala stejně, jako když ji viděl naposledy, když téměř před rokem nadešla její poslední chvíle, a zároveň

stejně jako v den, kdy byla nejkrásnější, v den jejich svatby, kdy jí bylo dvacet dva a jemu dvacet pět.

Nyní ten okamžik první lásky pociťoval mnohem silněji a pronikavěji než ten *první* první okamžik první lásky, protože teď nešlo jen o pouhé zamilování se, ale o zamilování se do někoho, koho miloval. Přestože tenkrát věřil, že spolu zůstanou navždy, byl příliš mladý na to, aby dokázal pochopit, co *navždy* znamená.

A právě dnes pro něj jeho *navždy* začalo doopravdy.

Políbil ji na věčnost, což nepředstavovalo žádný problém, jelikož v nebi měli věčností na rozdávání. Pak ji políbil na věčnost ještě jednou.

„Bez tebe by to nebylo nebe.“

Vzal ji za ruku a společně vyšli z parku.

„A připomeň mi, prosím tě,“ nabádal ji Tim, když kráčeli dál, „že někdy budu muset navštívit babičku. Připomeneš mi to, vid’?“

„To víš, že jo,“ odvětila Lynn. „Moc ráda bych ji poznala.“

Nejdříve však vyhledali své přátele, ty, které po většinu života znali oba dva. Vždy s sebou přinesli lahev vína, co se nikdy nevyprázdnila, strávili po návštěvách hodiny, smáli se dlouho do noci, vzpomínali a probírali, kdo už zemřel a kdo ještě ne. Pak časně ráno vstali, připravili si kávu a francouzské tousty a povídali si o přátelích, které navštívili, a o tom, jestli je nebe změnilo, nebo ne.

Potom šli navštívit Timovy rodiče. Těm se dařilo moc dobře a měli velkou radost, že je oba vidí.

„Už jsi byl za babičkou?“ ptali se Tima.

Ještě ne, odpověděl, ale chystám se.

Pak navštívili Lynninu matku.

„Víš, tvůj otec je tu taky,“ oznámila dceři. To Lynn překvapilo. „Měla bys za ním zajít.“

Tim se s Lynniným otcem nikdy nesetkal, ale o jejich vztahu věděl všechno. Otec od rodiny odešel, když bylo Lynn třináct, a od té doby ho viděla jen jedinkrát, když se bez pozvání ukázal na předávání maturitních vysvědčení a chtěl se usmířit, čímž Lynn ten velký den zkažil. Oplatila mu to tím, že mu začala nadávat a přede všemi se ho zřekla. Vůbec se jí nechtělo za ním jít, ale cítila, že by to udělat měla, a nebe člověka k dobrým skutkům přímo vybízelo.

„Půjdeme spolu,“ povzbudil ji Tim. „Bude to v pořádku.“

Lynnin otec otevřel dveře svého nadměrně velkého bytu a na tváři se mu objevil široký úsměv. To se dalo čekat, že bude mít v nebi vlastní byt.

„Pamatuješ si na to předávání maturitních vysvědčení?“ zeptal se. „Jak jsi mě tehdy poslala ke všem čertům?“

Usmíval se při tom, jako by se už dlouho těšil, až tuhle větu řekne.

„Blbec jeden,“ prohlásila Lynn poté, co odešli. „Proč ho sem pustili?“

„Asi se změnil k lepšímu,“ uvažoval Tim.

„A pak zase k horšímu?“

„Možná,“ opáčil Tim. „Kdo ví, jak to tady funguje.“

„No, asi je to takhle lepší, protože mu teď dokážu odpustit, aspoň myslím. Nebo uzavřít tuhle kapitolu. Prostě tak něco. Zvládla jsem to. Chápeš?“

„To je rozumný přístup,“ přitakal Tim. „A bylo to správné. Teď si můžeš užívat nebe s čistým svědomím.“

Následujícího dne zavolal Tim babičce.

„Haló?“

„Babi?“

„Kdo je to?“

„Babi! Tady Tim!“

„Jaký Tim?“

„Tim Donahue!“
„Elizin manžel? Jémine.“ Zněla nešťastně. „Ahoj.“
„Ne, *malý* Tim. Elizin syn. Timmy! Tvůj vnuk!“
„Timmy! Propána – Timmy, ty jsi umřel? Vždyť jsi ještě chlapec!“
„Ne, babi, už jsem vyrostl! Teď už mi je sedmdesát. Bylo.“
„Tak díky bohu. Pořád tě vidím jako malého klučinu! Jak to s tebou dopadlo?“
„No... je toho hodně, babi! Chtěli bychom tě navštívit! S mou ženou – chci ti ji představit!“
„Ale to je báječné! Báječné. Moc ráda vás oba uvidím!“
„Kdy by se ti to hodilo?“ zeptal se Tim.
„Kdy? No. Hm.“ Babička se odmlčela. „Příští týden toho mám hodně. Jsem domluvená s pár přáteli a chci zajít na nějaké koncerty... Co příští víkend? Teda ten přespříští.“
„Výborně. Co takhle v neděli, na večeri? Jako za starých časů?“
„Cože?“
„Jako když jsi nám v neděli vařivala večeri, když jsme byli malí.“
„Ach, ano. To by šlo. Nebo si můžeme něco objednat. Možností je spousta. Ještě se dohodneme, dobře?“
„Dobře, babi, mám tě rád. Nemůžu se dočkat, až se konečně uvidíme!“
„Já taky a taky tě mám ráda. Tak příští neděli. Teda tu přespříští. Zatím se měj.“

„Babi zněla divně,“ prohlásil Tim poté, co zavěsil. „Aspoň mi to tak přišlo.“

„Třeba ji mrzí, že ses neozval dřív?“

„Nevím,“ odvětil Tim. „Těžko říct takhle po telefonu. A navíc tady člověk neví, co dřív. Než jsem našel tebe, než to tu v nebi pořádně prozkoumám – teda ne že by odsud někdo někam spěchal...“

„V neděli to bude lepší,“ odtušila Lynn. „Až se s ní uvidíme.“
„Máš pravdu,“ souhlasil Tim.

V neděli Tim zavolał, jestli všechno platí.
„Babi! Tady Tim. Volám jen, abych se ujistil, jestli to dneska večer platí. Přijde se mnou i moje žena Lynn.“
„Kdo?“
„Lynn, moje manželka. Bude se ti líbit.“
„Kdo volá?“
„Tim, tvůj vnuk. Timmy.“
„Timmy! Ježíš, Time, dneska? Moc mě to mrzí, dnes to nepůjde. Můžeme to nechat na příští víkend?“
„Dobře,“ odpověděl Tim. „To by asi šlo.“
„Počkej, podívám se... V sobotu už něco mám. A vlastně jsem chtěla příští týden zajít na pár koncertů, šlo by to až za dva týdny? Za týden od příštího pátku? Vyhovuje ti to?“
„Dobře,“ potvrdil Tim.
„Skvěle. Tak se uvidíme příští pátek. Teda ten přespříští.“
„Dobře, babi. Mám tě rád.“
„Já tebe taky!“

Přespříští pátek přišel Tim s Lynn k babiččinu domu. Na dveřích visel vzkaz:

Time, snažila jsem se ti ještě dovolat, ale nikdo to nebral. Moc mě to mrzí, ale s přáteli jdeme na jeden koncert. Vrátím se pozdě. Moc se omlouvám. Necháme to na jindy. Zavoláme si. Mám tě ráda! Babi

Tim se obrátil k Lynn.
„Jsem blázen, že už si to začínám brát trochu osobně?“
„Je to divné,“ přitakala Lynn.
„Nějaký koncert? Už zase?“
„Copak jste si nebyli blízcí?“

„Myslel jsem, že byli. Možná máš pravdu – třeba je na mě naštvaná, že jsem se jí neozval dřív.“

„Proč by ti to ale v tom případě prostě neřekla?“

„Nevím. Podle mě by to udělala.“

„Tak co teda dneska podnikneme?“ zeptala se Lynn, pokusila se nasadit úsměv a zjistila, že jí to jde samo od sebe. „Hezky jsme se oblíkli, je pátek večer v nebi...“

„Jo. Můžeme si přece taky někam vyrazit, ne?“

„Chceš zajít na nějaký ten koncert?“

„Jasně!“ souhlasil Tim. „Proč by se měla bavit jenom babi?“

Tim s Lynn kráčeli ulicemi nebe v zapadajícím slunci. Růžovofialový vzduch protínaly lehké poryvy větru. Psi štěkali, ptáci zpívali. Děti se starými dušemi se konečně smály s lehkostí. V širokých ulicích se to hemžilo koňmi, bicykly a starými kabriolety.

Jak se Tim s Lynn blížili k centru města, míjeli plakáty:

DNES VEČER! BO DIDDLEY! VSTUP ZDARMA!

DNES VEČER! BING CROSBY! VSTUP ZDARMA!

DNES VEČER! NIKOLAJ RIMSKIJ-KORSAKOV! VSTUP ZDARMA!

„Podívej se na to!“ vykřikla Lynn. „To se nedivím, že babi chodí každý večer na nějaký koncert!“

„Ritchie Valens!“

„The Big Bopper!“

„Curtis Mayfield!“

„Sid Vicious?!“

„Debussy!“

„To je opravdu všude vstup zdarma?“ divila se Lynn.

„Roy Orbison!“ ukázal Tim na jeden plakát. „Chceš na něj zajít?“

Bylo to neuvěřitelné: soukromý koncert a show na stadionu zároveň. S ničím, co je dřív od živých koncertů odrazovalo,

se v nebi nesetkali. Žádný pot či strkání v jejich řadě. Žádné písně z nového alba, ze kterých by byl interpret nyní přehnaně nadšený, ale za pár let by se za ně styděl. Žádný zmatek ani napětí, zda mají sedět, stát, tancovat či zvedat ruce do vzduchu. Zvuk byl bezvadný. Taktéž celá scéna. Mohli jíst, pít, kouřit, milovat se. Seděli v první řadě. Nemačkaly se tam žádné davy. Byli tam úplně sami.

Po několika hitech, ale ještě pořád v tom nejlepším se Tim obrátil k Lynn s lákavým nápadem.

„Zkusíme další?“

„Proč ne?“

Přešli k vedlejšímu stadionu. Taky zde se konal soukromý koncert v obrovské aréně. Právě když vcházeli dovnitř, pustil se John Denver do úžasného ztvárnění písně „Take Me Home, Country Roads“. Když dozpíval, Tim s Lynn mu zatleskali vestoje.

„Zdravím, nebe!“

„To je úžasné,“ poznamenal Tim.

„Vid! Je to snad až příliš dokonalé,“ prohlásila Lynn. „Víš, asi by se mi líbilo, kdyby tu bylo pár lidí, kapka energie, chápeš?“

„To by mohlo být nebeské motto,“ zamyslel se Tim. „*Snad až příliš dokonalé.*“

Vyplížili se na další koncert.

Jak se blížili ke středu hudební a umělecké čtvrti, ulice se zaplňovaly čím dál více. Tim s Lynn míjeli nejrůznější lidi, občas i někoho slavného. Třeba Ricarda Montalbána. Oba toho herce znali z televizního seriálu *Fantasy Island*, vůbec nikdo si ho však nevšímal. Skoro působil dojmem, jako by si přál být obklopen lidmi, nebo aby ho alespoň někdo oslovil a na něco se ho zeptal či si ho chtěl vyfotit. Tim přemýšlel, proč si s ním nikdo nejde popovídat, a potom ho napadlo, proč vlastně nejde Ricarda Montalbána oslovit sám?

Zřejmě proto, že v nebi byly zajímavější věci než Ricardo Montalbán.

Asi to není jednoduché být v nebi Ricardem Montalbánem, pomyslel si Tim.

Když se přiblížili tak na půl kilometru ke středu čtvrti, Timovi s Lynn konečně došlo, proč na předchozích koncertech nikdo nebyl.

„Podívej,“ zašeptala Lynn. „Podívej se na to.“

ELVIS PRESLEY! ŽIVĚ! VSTUP ZDARMA!

W. A. MOZART! ŽIVĚ! VSTUP ZDARMA!

L. V. BEETHOVEN! ŽIVĚ! VSTUP ZDARMA!

Tim s Lynn užasle pozorovali, jak na stadiony větší, než jaké si kdy dokázali představit, proudí miliony lidí, aby viděli největší umělce nejen své generace, ale i těch, které jejich generace měla v živé paměti.

Stovky tisíc lidí stály ve frontě na Milese Davise; miliony na Tupaca Shakura; miliardy na Michaela Jacksona.

„Můžeme jít na kohokoliv,“ poznamenal Tim. „Můžeme jít na kohokoliv, kdo kdy žil.“

Chápali to jen stěží. Ještě že už byli zvyklí na lásku, jinak by z toho ohromného citu snad omdleli.

Rozhodli se pro Franka Sinatru, kterého měli rádi oba, a vydali se na jeho koncert.

Víc vzrušující už to snad ani být nemohlo. Sinatra předváděl prvotřídní show. Začal hitem „The Best Is Yet to Come“ a sedmisetmiliónový dav zpíval s ním. Následovala píseň, kterou nikdy předtím neslyšeli – „Jedna nová,“ upozornil je Sinatra, což všechny znervóznělo –, ale byla tak dobrá jako kterákoliv z jeho nejznámějších a slyšeli ji jako první. Potom „My Way“. Pak „Fly Me to the Moon“. Potom „New York, New York“. Pak „One for My Baby“.

„Teď pár písniček, jejichž interpreti do nebe ještě nedorazili,“ zanotoval Sinatra tímtež uklidňujícím a vševědoucím hlasem, jaký míval už za života a který zde vyzníval ještě dojemněji. Hrál

si při tom s jakýmsi zcela nepotřebným kabelem od mikrofonu. „Doufám, že jim nebude vadit, když vám nabídnu malou ukázkou a na chvílku za ně zaskočím.“ A potom Tima s Lynn pohltila slastná podívaná na Franka Sinatru zpívajícího hity umělců jako Bruce Springsteen, Radiohead, Coldplay a Beyoncé. Nebe se nenechalo omezovat tou či onou dějinnou epochou.

Po pěti hodinách a devatenácti přídavných tvořených i jeho vlastními hity se koncert konečně blížil k závěru. Tim políbil Lynn a ona políbila jeho. Připadali si jako v nebi. Tam samozřejmě byli, ale dokonce si tak i připadali.

Ale ani po tom všem ještě nechtěli, aby koncert skončil, a když sklopili hlavu, zjistili, že jim kolem krku visí propustky do zákulisí, do všech prostor, VIP.

„No jasně,“ řekla Lynn. „Jasně že máme propustky.“

Vešli do zákulisí. Nejistě ukázali propustky prvnímu člověku v uniformě, kterého uviděli, ten uctivě přikývl a vedl je širokou čistou chodbou pod stadionem. Na stadion se vešla miliarda lidí, takže chodba byla dlouhá, avšak nikdo, koho cestou potkali, nezpochybnil jejich právo tam být. Uniformovaný doprovod dovedl Tima s Lynn chodbou až k jediným neoznačeným dveřím, kde osaměli.

Tim s Lynn se po sobě podívali.

„Opravdu je to tak snadné?“ zeptala se Lynn.

„Jsme v nebi,“ odvětil Tim. „Tady se u dveří hlídat nemusí.“

Tim zaklepal, ale nikdo se neozval.

Zaklepal ještě jednou, hlasitěji, a pořád nic.

Zkusil vzít za kliku a zjistil, že je odemčeno – samozřejmě –, a otevřel. Jen tak opřený o dveře skříně tam s přivřenýma očima stál Frank Sinatra. A na zemi klečela babi a kouřila mu ho.

„Musíš něco pochopit, Timmy,“ začala babi, rozzářená, nádherná, našťavaná a tajemná. Přivinula si župan k tělu a druhou rukou za sebou zavřela dveře Sinatrovy šatny. „A moc ráda tě poznávám...?“